

OČI VREMENA

U šaci mojoj bridi novčić vremena
metalni krug bez reljefa
bridi to što o sebi ne znam
što niko ne naslućuje

Kotrljajući novčić
stiže do tvojih umorih stopala
uzimaš ga i osmehuješ se nehajno

Za tebe sve ovo nije san
uzimaš novčić i pomišljaš
na moju kosu na moje oči

Duboko u mojim očima neka neistina
neko mi jede srce
duboko.

TRENUTAK

Otvorila je usne bez reči
otvoriše se i njeni tamni, dugi prsti
A otvorena beše i svetlost bezvremena

Podigao sam glas
iznad najviših planina satkanih od vazduha
sasvim visoko
iznad oblaka punih vreline.

SIBILA

Na lomači vremena
dogorevaju opusteli dani
Vatra iz neke druge povesti
potkrepljuje požar nepredviđenog čina

Promatram oganj
gde ti gde ja
plamtimo pucketamo.

SOBA PUSTINJA

U pustinji gore jadi
umorih ljudi

Horizont ne postoji

Izvan vidokruga
počiva seta peska

Gde li vetar podiže
njenu odoru od žeđi?

Nasred pustinje
rađaju se snovi senke

Sve je moguće.

POSLANICA ZA ČESLAVA MILOŠA

Gledamo kako spori sati praskozorja
padaju na prozračni pesak tvojih dlanova

Poslednji tren svetlosti
podražava crvenkaste ili zelene senke

Na svakom koraku
opusteli svet nade
tihi ostaci nestrpljenja

Sećanje podiže svoje visoke oči
da osmotri drugu stranu predela.

EVROPA

Sa kože tvoje dopire muzika, moleći za nežnost
kiša tvog žednog tela
čedo naših breskvi

Badem božje meso sigurna sudbina
vetar ljubavi sužanj dana

Hajde da sprovedemo obred
pokajanja

Daj mi svoju slobodnu ruku
visoko iznad reči
daj mi svoje stopalo.

ZAPIS

Koraćaću s tobom
Stopala uronjenih u sećanje na tvoj trag.

MEDEJA

Deca su ti izrasla poput gorkog korenja
poput korenja uvlače te u poroznu zemlju
poput zmija se izvijaju poput zebnje

Više ništa ne zna o mužu ni ocu tvojoj kući
otrov i deca tvoja mešaju se u snu
tamo u daljini je požar beg zmajevi

Tvoj lik se razliva na rubu vode
to nije tvoje lice – nasmeši se – nije tuga tvoj mir.

KENTAURI

Po zelenoj dolini kentauri jašu
Razuzdano jure tražeći slast
U pohodu na žene, opasnost, strast
Vrela, naga tela ruci što pašu.

Grozničavog čela, kopitom mašu
Ne misle na svoju dužnost i čast
Gore od želje, rzaj im vragolast
Što zdravo čeljade mogu da uzjašu.

Gnječe je i grizu, ljube joj bedra
Kriju se u njima podbuli, znojni
Gore od žudnje da je ne izgube

Dokle god im pruža svoj dah opojni
A potom se pred hajkom žurno gube
Dok njište veseli, zajapureni.

GOVOR SENKI 1

Na putu dva čoveka umreše
jedan je išao protiv sunca
drugi protiv života
Njihova dvostruka žrtva nimalo nije koristila istoriji
Za prvog
borba beše način oproštaja
Za drugog
put između dva bega.

*(Sa španskog prevela **Bojana Kovačević Petrović**)*